

Ne čakam dovoljenja. Pobožam najmlajšega po rdečih licih. Kako mi je žal, da nisem kupil bonbonov. Prikupil bi se jim. Po njih njej! Najmlajši se ne brani božanja. Malo tuje me gleda, ko pa ga primem za ročico, mi je ne izmakne.

Vidim, kako nerodno je Nadi pred ljudmi. Pa se mi v sreči čisto nič ne smili.

»Kako lepo nedeljsko popoldne,« začnem modro in važno.

Nada molči. Ves drgetam v sreči. Mehko in nežno mi je pri srcu, ko stopam ob njeni strani in mislim, koliko sem zadnje dni prehrepenel po tej sreči. V grlu me tišči. Ne pride in ne pride prava beseda na jezik. Pa molčiva, gospodična Nada. Da sem le ob Vaši strani, da ste me le uslišali in prišli iz hiše. Kaj bi govorila! Srečen sem.

»Gospodična Nada...« Ko dih se mi utrga iz grla beseda. Nežna in mehka hoče biti.

»Gospod sodnik, prišla sem, da Vam povem...«

Kaj? Ne Vi, jaz hočem povedati. Dosti, dosti in vse, vse Vam moram razložiti. Ali glejte, v Vaši bližini ni prave besede iz razneženega srca.

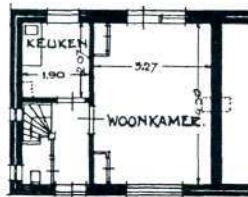
Le ker Vam ne dam miru, ste se odločili za sprehod? Ne oblatijo Vas vaški jeziki! Saj Vas je sama plahost in dobrota in milina! Kaj, kaj mi hočete povedati?

Naj Vas ne nadlegujem...? Da ne boste nikdar več govorili z menoj...? Da mi boste pisma neodprta in neprebrana vračali...?

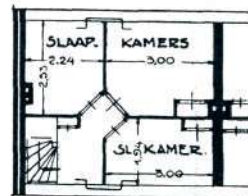
Ne, ne, ne, gospodična Nada! Ne bodite kruti! Ne govorite tako! Glejte, v najtežjih trenutkih življenja sem mislil na Vas, neznanke. Vedel sem, da ste nekje na svetu. Srce mi je pravilo, da Vas najdem. Volja mi je pritrjevala, da čakate name. Ali niste nikdar — vsaj v sanjah — zaslutili silnega hrepenenja, ki je sanjalo iz tujine, od daleč, daleč k Vam?

Ne, gospodična Nada, ni to zadnja Vaša beseda. Kaj vem, zakaj ste Vi tista, o kateri sem sanjal v letih groze, v samoti, v tujini, pri knjigah in v težkih urah. Čutim le, s sleherno kapljico krvi čutim, da ste tista. Vi, edina! Ne morem si pomagati! Nobena druga! Vi!

Da bi se hlinil? Da bi Vam v tem tako pomembnem trenutku govoril zlagane besede? Ali ne vidite resnice v mojih očeh? Ali je ne čutite iz mojih besed, ki prihajajo naravnost iz prekipevajočega srca?

Pritličje

Podstrešje

Lindkofen, tip občinske stanovanjske hišice

Kaj veste?

Da sem že govoril take besede? Nobeni! Nikdar! Prisežem, če hočete in mi ne verjamete!

Boštjanove, Angela Boštjanova... Anica... Julka... Vera...

Kri mi sili v glavo. Res je, priznam, ni bilo prav tisto poljubovanje na veselici. Kriv sem pred Vami. Ali, veste, čuden dan je bil tisti dan... Pil sem... Vsega me je zmešalo...

Zazebe me v mozeg. Žvenketale so čaše pri gospé, ko sem spremljal Marico... Umolknem.

Kaj, kaj pravite?

Nadina beseda udari vame ko strela. Obstanem. Kri vre v meni, stiskam pesti. Nado gledam skoraj grozeče.

Da bi..., da sem zasnubil Boštjanovo Angelo...? Da mi je spodletelo pri Anici...? Da me je zavrnila Julka...? Da se mi posmehuje Vera...? Da zato poskušam svojo srečo pri Vas, gospodična Nada?

Nada, ne, Vi niste krivi! Glejte, moja pamet ni ponorela ob Vaših besedah. Odkod ta laž? Ali je spletkarjenje? Ali je zloba? Ali je zavist? Ali je fantazija, porojena v dolgočasju?

Razgovorim se. Misel na Marico je prešla. Videti bi jih morali, gospodična Nada, kako pomilovalno in milostno mi odzdravljajo, odkar sem Vas nagovoril na trgu. Pa čuti bi morali, kako me obsojajo gospodje...

Katera pisma mislite?

Naj se pogreznem pri priči v zemljo, če sem katero bral. Še videl nisem nobenega. Da je tista nesrečna Marica raznesla po mestu... Umolknem. Jezim se sam nase, da mi je zabegala misel na Marico.

Kaj ne razumete, gospodična Nada, maščevanja gospe in gospodičen? Priznam Vam pa odkrito, da bi nihče ne izvedel vsebine pisem, če bi le slutil, kaj je bilo v šopkih.